

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > בלבבי-א 008 עסק התורה מאמונה

בלבבי-א 008 עסק התורה מאמונה

קעח

הנה כאשר זכה האדם, והוא חש את בוראו נצב לידו, עמו ואצלו ממש. אזי עבודתו לכלול את עצמו, "אני דיליה (ובעומק יותר, את כל הנבראים כולם) בו ית"ש, בא"ס. והנה עבודה זו באופן כלי יש בה ג' בחינות.

קעט

הבחינה הראשונה, היא התפיסה בעומק הנפש, שבאמת הנברא, "האני", חלק ממנו ית"ש כביכול. כדכתיב "כי חלק היה עמו". ועוד אמרו, "קב"ה וישראל חד". ועוד אמרו שהבריאה בבחינת כהדין קמציה דלבושיה מיניה וביה. ועוד מאמרים רבים מעין אלו, כולם מורים את עומק הנין, ש כביכול הנברא חלק ממנו ית"ש.

והנה אף שניסו רבים וטובים לבאר עמוק ענין זה בכל מיני לשונות, סוף כל סוף ענין זה כולו סוד, והוא למעלה מן השגת הנברא להבינו (כי בעומק, כשם שהא"ס אינו מושג, גם אין שייך להבין את הדבר שהוא חלק ממנו כביכול, ודו"ק מאוד מאוד וד"ל). ולכך אופן ההדבקות בבחינה זו, אינו על ידי הבנה ובירור שכלי, אלא אך ורק על ידי אמונה גמורה בדבר, מתוך האמונה בו ית"ש ובדברי חז"ל. וכאשר ידבק מחשבתו בענין זה זמן וזמנים טובא (ללא כל נסיון להביא אלא אמונה סתמית בדבר כנ"ל), וכן ידבר כן בפיו ממש, ויהא ענין זה רגיל במחשבתו ולשונו תדיר, אז יזכה להכלל בבחינה זו, ולחוש שהוא חלק ממנו ית"ש כביכול.

והנני שב ומזהיר, אל ינסה שכלך להבין ענין זה כלל וכלל, כי הוא אינו ניתן להבנה כלל. "ואם רץ לבך, הרהור הלב, להבינו, "שוב למקומך", אמונה סתמית בדבר, עד אשר הדבר יתפס ויתגלה בחוש הלב ולא בהרהור הלב.

קפ

הבחינה השניה, והיא עליונה מן הראשונה, וענינה סילוק מחשבת האדם על ה"אני" דיליה. דהנה מצד הבחינה הראשונה, אדם עסוק באני, אלא שאינו עסוק באני נפרד, כלומר שיש אני ויש בורא, והאני קרוב ודבוק לבורא, אלא זו תפיסה שהאני חלק ממנו ית"ש כביכול. אולם מ"מ יש עסק עם האני, אלא שהוא חלק ממנו ית"ש כביכול. אולם מצד הבחינה השניה, אין עסק עם האני כלל (אלא רק לפי ההכרח ע"פ דברי התוה"ק), אלא רק עם הקב"ה. וכל פעם שעולה במחשבת האדם מחשבה על עצמו, הן מעלה והן חסרון, הן גדלות והן שפלות, מסיח דעתו מענין זה, וחוזר לדבק מחשבתו בו ית"ש. והרי שאינו עוסק עם האני אלא כפי ההכרח של קיום התוה"ק וחשבון נפש בכל יום זמן מה מוגדר, וזולת חלקים אלו אינו עוסק עם האני כלל אלא אך עם בוראו.

קפא

בעומק הדברים, הסח הדעת מן האני, כולל הסח דעת מן הנבראים כולם, שהם אני אחד גדול, ואינו עסוק אלא

עם בוראו, ומחשבתו על הנבראים אינה אלא לפי ההכרח כגמילות חסד וכד'. והרי שמצד בחינה זו, האדם אינו עסוק תפוס וקשוב לאני, אלא עיקר נפשו תפוסה בו ית"ש. ועל ידי קביעות זו להחזיר כל מחשבותיו מן הנבראים אליו יתצ"ש, ולא להרהר בנבראים אלא בו ית"ש. אזי האדם יוצא מן ההדבקות בנבראים בכלל ומן האני הפרטי בפרט, וזוכה להכלל בו ית"ש. ומדרגה זו למעלה מן הדבקות. כי מצד הדקות, האני דבק בו ית"ש. אולם מצד הבחינה שהזכרנו עתה, אין עסק עם האני אלא עמו ית"ש, וזהו גופא ההתכללות. כי כל מציאות היא מצד תפיסת המקבלים, וכאשר המקבל אינו עסוק ומחובר לדבר, הרי זה כמי שאינו. והרי שכארש מסלק מחשבתו ודבקותו באני, וחושב בבורא, אזי אין אני, והבן כי אלו הם דברים עמוקים מאוד מאוד מאוד.

קפב

והנה בחינה זו מתחלקת לב' חלקים. א. מה שהאדם מתבונן על גדלות הבורא, פעולותיו, וכו'. ב. מה שהאדם חושב על עצמותו ית"ש, ובזה אין התבוננות אלא מחשבה פשוטה בעצם מציאות הבורא. ובחינה זו עליונה מן הראשונה. וכאשר אדם מדבק מחשבתו בבחינה הנזכרת בתמידות, אז כהכלל הידוע שכל מקום שאדם מחשב שם הוא נמצא, ובעוקמ הוא נכלל בבחינה שמחשב בה, אזי כאשר מחשב רק בעצם היות הבורא, כביכול נכלל בו ממש, וד"ל. והבן שזהו הפשטת כח המחשבה המורכב, והתכללות בו ית"ש.

קפג

הבחינה השלישית, היא הדבקות ב"אין עוד מלבדו כפשוטו", כמ"ש בספה"ק, עיין בדבריהם, וד"ל. והנה כל דברינו בענין ההתכללות בו ית', נכתבו בקיצור רק מאוד. ושרידי הדור המבקשים שלמות גמורה, צריכים לכך ביאור יותר מפורט. ואני לא באנו אלא לגלות ניצוץ מן האור הגדול, והוא מ"ש חז"ל "הציץ עליו בעל הבירה", וד"ל.

תם ולא נשלם - ואם יזכינו ה' נמשיך להרחיב את היריעה.

- [בלבבי משכן אבנה - ח"א](#) [1]

Source: <https://bilvavi.net/shiur/008-א-בלבבי-עסקה-התורה-האמונה>

Links

[1] <https://bilvavi.net/bilvavi.alef>